

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 592/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vačokom, advokátska kancelária, Vazovova 9/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 2 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 92/2012 a jeho rozsudkom z 29. januára 2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 76/2013 a jeho uznesením z 29. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2014 telefaxom doručená (doplnená predložením originálu 31. októbra 2014) sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 2 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 92/2012 a jeho rozsudkom z 29. januára 2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 76/2013 a jeho uznesením z 29. apríla 2014.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 92/2012-105 z 29. januára 2012 uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia exekučného konania podľa § 243a ods. 1 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol podľa § 243a ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený so stanovením skúšobnej doby na 24 mesiacov.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 76/2013 z 29. apríla 2014 zamietol.

Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že podnetom na začatie označeného trestného konania bolo trestné oznámenie exekútora JUDr. Petra Urbánka (ďalej len „exekútor“) z 23. novembra 2011 v exekučnej veci oprávnenej [REDAKOVANÉ] proti povinnej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vedenej okresným súdom pod sp. zn. 0 Er 868/2010, ktorá nebola do podania sťažnosti ústavnému súdu skončená.

V uvedenom exekučnom konaní sťažovateľ 26. júna 2012 podal ako konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], návrh na zastavenie exekúcie, ktorý okresný súd uznesením č. k. 0 Er 868/2010-159 zo 14. januára 2013 zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ 9. mája 2013 odvolal, avšak neuviedol, s akým výsledkom.

Sťažovateľ namieta, že okresný súd bol v označenom exekučnom konaní nečinný, čo v konečnom dôsledku viackrát namietal priamo pred týmto súdom, a je presvedčený, že jeho „*právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov bolo porušené, čo potvrdzuje i písomnosť Okresného súdu Bratislava II zo dňa 07. 03. 2014*“, ktorú však k sťažnosti nepripojil.

Argumentácia sťažovateľa pokračuje vo vzťahu k napadnutému trestnému konaniu tým, že „Ani prvostupňový ani odvolací súd sa nezaoberal s otázkou systematického porušovania základných práv sťažovateľa a to i postupom exekútora, v čase pred vynesením odsudzujúceho rozsudku. Týmto postupom verejných orgánov bol a je sťažovateľ zbavený finančných prostriedkov, ktoré mohol bez problémov použiť na splnenie si svojich záväzkov.

Žiadny z konajúcich súdov sa nezaoberal a nezohľadnil skutočnosť, že sťažovateľ vykonal dobrovoľne všetky potrebné kroky na splnenie si svojej povinnosti, naopak ako priťažujúcu okolnosť Krajský súd... uviedol, že sťažovateľ má dva záznamy o spáchaní priestupkov a to proti občianskemu spolunažívaniu a proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Je pravda, že súd pri svojom rozhodovaní vychádza z aktuálneho právneho stavu v čase rozhodovania, ale... uvedené nemá spojitosť s vyššie popísaným konaním kladeným za vinu sťažovateľovi. Taktiež je nutné uviesť, že vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu je v súčasnosti vedené na Krajskom súde... konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia.

Sťažovateľ taktiež upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v trestnom konaní nebolo zohľadnené konanie exekútora... Neboli produkované ani vyhodnotené dôkazy ako napríklad z akého dôvodu bol zablokovaný celý majetok obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], na základe akého právneho titulu dovolil oprávnenej výkon prác pred dorúčením exekučného príkazu, z akého dôvodu by mala spoločnosť [REDAKOVANÉ] hradiť opravy, za ktoré nezodpovedá...“.

Sťažovateľ je presvedčený, že „rozhodnutia súdov neboli riadne odôvodnené a teda ani preskúmateľné, čo sťažovateľovi odňalo možnosť konať pred súdom.

Z Trestného poriadku... vyplýva, že súd je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť, ako sa vysporiadal s návrhmi a námietkami účastníka konania a z akých dôvodov ich považoval za nedôvodné, nesprávne, chybné alebo vyvrátené. V prípade napadnutého rozhodnutia takéto odôvodnenie absentuje a to aj v súvislosti s tým, či odvolanie sťažovateľa, príčinná súvislosť medzi neukončenou exekúciou EX 1346/2010, konaním exekútora, neodôvodňuje odročenie konania do jej právoplatného ukončenia.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že:

„1. ... Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/92/2012 porušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, zaručené čl. 46 ods. 2, čl. 48 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. ... Krajský súd v Bratislave v konaní pod sp. zn. 3 To 76/2013 porušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, zaručené čl. 46 ods. 2, čl. 48 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. ... Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2 T/92/2012 zo dňa 29. 01. 2012 v právnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

4. ... Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3 To 76/2013 zo dňa 29. apríla 2014 v právnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľovi priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,-€, ktorú sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave.

6. Uložil Okresnému súdu Bratislava II a Krajskému súdu v Bratislave nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 334,29 €.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom...

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňa zákonom o ústavnom súde požadované náležitosti.

Sťažovateľ podal 28. októbra 2014 sťažnosť telefaxom. Vzhľadom na túto okolnosť ju bolo potrebné doplniť predložením originálu (§ 42 ods. 1 tretia veta Občianskeho súdneho poriadku: „Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu.“ v spojení s § 32a zákona o ústavnom súde: „Ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku...“). Sťažovateľ 31. októbra 2014 predložil „originál“ podania, avšak tento nebol na rozdiel od faxového podania podpísaný ani advokátom, ani sťažovateľom, t. j. nebola splnená náležitosť podľa § 20 ods. 1 tretej vety zákona o ústavnom súde.

Ďalší nedostatok sťažnosti spočíva v absencii konkretizácie základných práv, ktorých vyslovenia porušenia ústavným súdom sa sťažovateľ domáha. V návrhu na rozhodnutie za porušené označil „právo na spravodlivý proces“ zaručený v čl. 46 ods. 2 ústavy, čl. 48 ústavy a čl. 6 dohovoru, avšak neuviedol, ktoré konkrétne z katalógu práv upravených v čl. 48 ústavy (zákonný sudca; verejné prerokovanie; prerokovanie bez zbytočných

prieťahov; prítomnosť sťažovateľa na prerokovaní; možnosť vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom) a v čl. 6 dohovoru (prejednanie záležitosti spravodlivo; verejne; v primeranej lehote; prejednanie nezávislým a nestranným súdom; vyhlásenie rozsudku verejne; prezumpcia nevinu; oboznámenie s povahou a dôvodom obvinenia; právo na obhajobu; bezplatnú pomoc tlmočníka) považuje za porušené, pritom povinnosť označiť základné práva alebo slobody je vyžadované ustanovením § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy chýba v sťažnosti akékoľvek spôsobilé odôvodnenie (požiadavka § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), keď namietanými boli konania v trestnej veci sťažovateľa (pozri petit sťažnosti), ktorých predmetom však nebol a ani nemohol byť súdny prieskum rozhodnutia orgánu verejnej správy (správne súdnictvo) tak, ako to pre svoju aplikovateľnosť vyžaduje čl. 46 ods. 2 ústavy.

Rovnako ústavný súd konštatuje rozpor medzi odôvodnením sťažnosti a jej petitom (navrhovaným rozhodnutím). Sťažovateľova argumentácia uvedená v bode III odôvodnenia sťažnosti nazvaného „*Analýza rozhodných skutočností*“ jednoznačne vychádza z kritérií aplikovaných ústavným súdom pri rozhodovaní o namietaných prieťahoch v konaniach orgánov verejnej moci, avšak sťažovateľ ju použil v súvislosti s postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 0 Er 868/2010, ktoré v petite neuviedol.

Vzhľadom na zmätočnosť, nejasnosť, nekonkrétnosť, neurčitosť a značnú nepresnosť odôvodnenia sťažnosti nie je zrejmé, v ktorých konaniach všeobecných súdov malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť k porušeniu základných práv a akým spôsobom.

Sťažovateľ napokon k sťažnosti nepripojil ani kópie rozhodnutí (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ktoré požaduje zrušiť a ktorými podľa jeho názoru malo dôjsť k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí,

aký vyplýva z podania sťažovateľa, ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup, ako už bolo uvedené, slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky sťažnosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, a preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá pre nesplnenie, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2015